

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.039/2021/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Csontos Tibor pártfogó ügyvéd (jogi képviselő címe.) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a Dr. Hegedűs István ügyvéd (jogi képviselő címe.) által képviselt **Alperes1** (alperes címe.) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése tárgyában indított perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.70.969/2020/4. és 13. sorszámú ítéleteivel kiegészített, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 80.M.908/2019/13. számú ítélete ellen az alperes 20.M.70.908/2019/15. és 20.M.70.969/2020/5. szám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes a másodfokú eljárásban 100 (száz) %-ban pernyertes lett, így a pártfogó ügyvéd díját 100 (száz) %-ban az alperes viseli.

A le nem rótt 133.320 (százharmincháromezer-háromszázhusz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság a 2020. január 31-én kelt 80.M.908/2019/13. számú ítéletével, és annak 2020. július 13-án kelt 20.M.70.969/2020/4. és 2020. december 14-én kelt, 13. sorszám alatt meghozott kiegészítő ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek felmondási időre járó távolléti díj címén 757.500 forintot, végkielégítés

címén 909.000 forintot, és ezen összegek késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy pervesztessége arányában fizessen meg az alperesnek 13.590 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes 85 %-ban pernyertes lett, és akként rendelkezett, hogy az alperes 100.444 forint eljárási illeték viselésére köteles, míg a felperest terhelő eljárási illetéket az állam viseli.

[2] A felperes 1997. június 23-tól állt közalkalmazotti jogviszonyban a kórház Rendelőintézetével, majd áthelyezés folytán 2000. július 1-jétől az alperesnél töltött be segédápoló munkakört, ahol távolléti díja 151.500 forint volt. A felperes 2015. december 30-tól kisebb megszakítással 2017. január 25. napjáig keresőképtelen állományban volt, majd 2017. január 26-tól március 2-ig éves rendes szabadságát töltötte. Ezt követően a felperes az első munkanapján a munkavégzés helyén nem jelent meg, így 2017. március 24-én, majd március 28-án az alperes figyelmeztette megjelenési kötelezettségére és a távolmaradás igazolására.

[3] Az alperes a 2017. május 29-én kelt intézkedéssel a felperes közalkalmazotti jogviszonyát megszüntette, az okirat 2017. június 14-én került kézbesítésre a felperes részére.

[4] Munkáltatói intézkedéssel szemben benyújtott kereseti kérelmet jogerősen elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2019. június 11-én kelt 8.Mf.680.574/2018/8. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság 80.M.1908/2017/24. számú kijavított ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a 2017. május 29. napján kelt rendkívüli felmentéssel. Egyben a követelés összegére nézve előírta a tárgyalás folytatását.

[5] A felperes 2018. november 1-jétől rokkantsági ellátásban részesült, mivel egészségi állapota a komplex minősítés eredményeiről szóló összefoglaló vélemény szerint 48 %-os, és egészségi állapota miatt a jogviszonya megszüntetését követően nem tudott munkát vállalni.

[6] Az elsőfokú bíróság a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei körében előterjesztett kereseti kérelmet túlnyomórészt megalapozottnak találta a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (4) bekezdése, 82. § (3) bekezdés b) pontja, valamint a Kjt. 33. § (1) bekezdése és 37. § (6) bekezdés f) pontja alapján.

[7] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a jogerős közbenső ítélet értelmében a felperes közalkalmazotti jogviszonya – ha jogellenesen is – 2017. május 29-én megszűnt, és a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként a felperes jogosult a felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összegre. A felperesi jogviszony 1997. június 24-én kezdődött, az

azonnali hatályú felmentést pedig 2017. június 14-én közölte az alperes, amely időpont a munkaviszony megszűnésének napja, így a felperes 19 év közalkalmazotti jogviszonnyal rendelkezik. Erre figyelemmel a Kjt. 33. § (1) bekezdése alapján 60 nap + 3 hónap, azaz mindösszesen 5 hónap volt a felperes felmentési ideje, ezért alapos e körben a 757.000 forint összegű kereseti kérelme.

[8] Megalapozottnak találta a felperes végkielégítés iránti követelésének jogalapját is, azonban arra figyelemmel, hogy a közalkalmazotti jogviszony a 20 évet nem érte el, így a felperes 6 havi távolléti díjnak megfelelő összegre vált jogosulttá.

[9] A késedelmi kamatról a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:47. § (1) és (2) bekezdése alapján határozott. A felperesi pervesztes rész (15 %) vonatkozásában kötelezte a felperest az alperes perköltségének viselésére a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-a alapján. Annak mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján állapította meg az 1.812.000 forint pertárgyérték alapulvételével. Az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti eljárási illeték viselésére a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (3) bekezdése alapján kötelezte.

Az alperes fellebbezése

[10] Az alperes az elsőfokú döntés elleni fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mivel a jogerős közbenső ítélettel szemben felülvizsgálati kérelemmel élt és álláspontja szerint ennek elbírálásáig az elsőfokú bíróság nem hozhatott volna újabb ítéletet.

[11] Másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a teljes kereset elutasítását kérte megalapozatlanság okán. Erdemben előadta, hogy a felperes többek között 12 havi távolléti díj megfizetésére kérte kártérítés címén a kötelezését, amely azonban nem automatikusan járna a felperesnek, hanem bírói mérlegelés körébe tartozik annak mértéke. E körben utalt az Mt. 167. § (1) bekezdésének 2. fordulatra, (2) bekezdésére és a Ptk. 6:521. §-ára, az előreláthatóság hiányára a kár bekövetkeztével kapcsolatosan. Hangsúlyozta, hogy a felperes 2017. március 3-tól a jogviszonya megszűnéséig, azaz 2017. május 29-ig semmiféle munkát nem végzett, és jogviszonya mindenképpen megszűnt volna a jogellenesség hiányában is a munkáltatónál. Érvelése szerint a per adataiból megállapítható továbbá, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, nem működött együtt az állami foglalkoztató szervvel, ezért is indítványozta az elsőfokú eljárásban annak megkeresését. Az elmaradt jövedelem miatti kártérítés összegéből pedig mindenképpen levonásba helyezendő az adóelőleg.

[12] A végkielégítés kapcsán arra utalt, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek nem felelt meg a felperes igénye, ezért e körben is a kereset elutasítása indokolt.

[13] Kérte továbbá – kiegészítve a korábban előadottakat - az elsőfokú döntés megváltoztatását arra nézve is, hogy a kereseti kérelem megalapozatlansága esetén a felperes teljes egészében - és nem csak 15 %-ban - minősül pervesztesnek, így a teljes perköltség viselésére köteles.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelmében tartalma szerint az elsőfokú ítélet és kiegészítéseinek helybenhagyását, valamint a pernyertesség-pervesztesség arányáról való rendelkezést kérte. Indokolásul előadta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen bírálta el a közbenső ítélet meghozatalát követően érdemben a kereseti kérelmet, a felfüggesztés eljárásjogi feltételei nem álltak fenn. Kiemelte továbbá, hogy a Kúria a 2020. június 17-én kelt határozatában a Fővárosi Törvényszék 8.Mf.680.574/2018/8. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartotta.

[15] A fellebbezésben a 12 havi távolléti díj megfizetése kapcsán előadott alperesi hivatkozásokat értelmezhetetlennek tekintette figyelemmel arra, hogy a kereseti kérelem a későbbiekben pontosításra került, az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában egyértelműen alátámasztotta a megítélt összecszerűség jogalapját. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezésben az alperes sem a hatályon kívül helyezési kérelem, sem a végkielégítés kifogásolása kapcsán nem fejtette ki kérelme jogszabályi alapját.

[16] Megítélése szerint a kiegészítő ítélet elleni fellebbezés az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés kiegészítésének minősül, a kiegészítő ítélet ugyanis 2021. február 4-én jogerőre emelkedett, az alperes sem terjesztett elő érdemben fellebbezést ellene.

[17] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének és kiegészítő ítéletének alapjául szolgáló tényállás teljes mértékben felderítésre került, az elsőfokú bíróság indokolása világos és egyértelmű, következtetései okszerűek és megfelelnek a jogszabályi rendelkezéseknek.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[18] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[19] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból az irányadó jogszabályok alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott. A másodfokú bíróság teljeskörűen osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a közbenső ítélet alapján a perbeli követelésösszege tekintetében, ezért azok megismétlését mellőzte.

[20] Mindösszesen annyiban pontosítja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi érvelését, hogy a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a Fővárosi Törvényszék 8.Mf.680.574/2018/8. számú közbenső ítélete értelmében az alperes a 2017. május 29. napján kelt rendkívüli felmentéssel jogellenesen szüntette meg, és az okirat kézbesítésére a felperes részére 2017. június 14-én került sor. Az alperes egyoldalú jognyilatkozata a címzettrel való közléssel vált hatályossá, így a közalkalmazotti jogviszony megszűnésének napja 2017. június 14.-e volt.

[21] A fellebbezésben foglaltak kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság.

[22] Az alperes a fellebbezésében alaptalanul kifogásolta az elsőfokú bíróság eljárása kapcsán a közbenső ítélet ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem miatt az összegezés tárgyában az eljárás folytatását, párhuzamosan a Kúria eljárásával. A Pp. 273. § (4) bekezdése értelmében a közbenső ítélet elleni felülvizsgálati kérelem esetében – ha annak sikere valószínűnek mutatkozik – a Kúria a per tárgyalásának folytatását hivatalból is felfüggesztheti, illetve erre irányuló kérelemről is a Kúria dönt. Mindezekből következően az elsőfokú bíróság, mint az alperesben eljáró bíróság, ilyen döntést nem hozhatott, és a felülvizsgálati eljárás megindítása főszabályként nem is indokolja az alperes eljárás felfüggesztését. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, amikor az összegezés tárgyában az eljárást folytatta, megakadályozva az alperes elhúzását. Megjegyzi továbbá a másodfokú bíróság, hogy a Kúria a 2019. november 27-én kelt Mfv.I.10.332/2019/2. számú végzésével az alperesnek az összegezés tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmét jogerősen elutasította, majd ezt követően a másodfokú közbenső ítéletet is hatályában fenntartotta.

[23] Megalapozatlanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése miatti jogkövetkezmények alkalmazása szempontjából a felperesi kárenyhítési kötelezettség vizsgálatának elmulasztására is. A felperes pontosított kereseti kérelmét helyesen tartalmazta az elsőfokú bíróság ítélete, ebből kitűnően a fellebbezésben kifogásolt 12 havi távolléti díj megfizetésére irányuló követelését a felperes nem tartotta fenn.

[24] Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a foglalkoztatási jogviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként a tényleges (bizonyított) elmaradt

jövedelem (Mt. 82. § (2) bekezdése), vagy kompenzációs átalány (Mt. 82. § (4) bekezdése) érvényesíthető követelésként, ez utóbbi akkor igényelhető, ha a munkavállalónak/közalkalmazottnak valamely oknál fogva nincs a munkáltatói jogellenes intézkedéssel okozati összefüggésben álló kiesett jövedelme, vagy illet nem kíván bizonyítani (a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. (III. 31.) KMK vélemény 6.a) pontja). A felperes ezért bizonyítási eljárás nélkül jogszerűen tartott igényt az Mt. 82. § (4) bekezdése szerint a felmondás esetén rá irányadó felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összegre. Ezen átalánykár megfizetése kizárólag a jogviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódik kompenzációként, és nem kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak a felperes által a jogviszony megszüntetése után megszerzett, vagy megszerezhető jövedelmeket, illetve részére különböző jogcímenek megfizetett juttatásokat.

[25] Ezen túlmenően a Kjt. 2. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 82. § (3) bekezdése alapján a tételes kártérítési igényen, illetve a kompenzációs átalány iránti igényen felül önmagában a jogviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódik jogkövetkezményként a végkielégítésre való jogosultság is. Az alperes pedig az elsőfokú bíróság által, a felmentési idő és a végkielégítésre való jogosultság időtartamát, illetve a felperes távolléti díjának összegét nem vitatta. Az összecszerűség körében hozott helytálló döntés alapján a pernyertesség/pervesztesség aránya sem módosult, e körben is megalapozatlan volt az alperes fellebbezése.

[26] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság – kiegészített - ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[27] A felperes a fellebbezési eljárásban 100 %-ban pernyertes lett, így a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a pervesztes alperes köteles. A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a pártfogó ügyvédi díj összegének megállapítása nélkül, a perköltségviselés arányának meghatározásával rendelkezett a pártfogó ügyvédi díj viseléséről.

[28] A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett követelés összegében, azaz 1.666.500 forintban alakult. Az alperes az Itv. 5 § (1) bekezdés c) pontja szerinti személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárás illeték az állam terhén marad.

[29] A másodfokú bíróság a fellebbezésről a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2021. április 27.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró